

Sygn. akt IV KZ 3/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie P. H. skazanego z art. 300 § 2 k.k., po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. zażalenia skazanego na zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt WKK [...], odmawiające przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2014 r. Sędzia Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego P. H. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 czerwca 2014 r., wydanego w sprawie II Ka [...]. Odpis tego zarządzenia doręczono skazanemu w dniu 13 listopada 2014 r.

W dniu 18 listopada 2014 r. P. H. sporządził zażalenie „na zarządzenie Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 września 2014 r. o odmowie przyjęcia kasacji”. W dalszej części tego pisma wskazał, że zaskarża powyższe „postanowienie w całości” i zarzuca „temu postanowieniu na mocy art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego - art. 75 § 1 k.k. przez jego zastosowanie, mimo że nie zachodziły okoliczności w nim przewidziane”. Pismo to, adresowane do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Okręgowego w P. (zgodnie z pouczeniem) wpłynęło do tego Sądu w dniu 20 listopada 2014 r., zaś w dniu 25 listopada 2014 r. zostało przyjęte jako zażalenie na zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 listopada 2014 r. i przesłane do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Mimo że w zażaleniu skarżący wskazuje datę zarządzenia odmawiającego przyjęcia jego kasacji, które już wcześniej zostało uchylone, zaś zarzut i wnioski dotyczą zupełnie innych zagadnień, słusznie uznano, przyjmując zażalenie, że dotyczy ono zarządzenia z dnia 12 listopada 2014 r. o odmowie przyjęcia kasacji. Sekwencja dat oraz przedmiot zaskarżenia, a nadto adresat zażalenia wskazują, że zostało ono sporządzone przez skazanego bezpośrednio po otrzymaniu odpisu zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji i w celu zakwestionowania go. Wola skazanego zaskarżenia tego właśnie zarządzenia, mimo widocznych wad zażalenia, wydaje się być oczywista, zaś podejmowanie działań zmierzających do uzyskania jednoznacznego stanowiska skazanego, zmierzającego do potwierdzenia opisanego wnioskowania, prowadziłyby do przedłużenia postępowania. Dodatkowo natomiast wskazać należy, że z akt sprawy nie wynika, by wydano inne, zaskarżalne orzeczenie czy zarządzenie.

W zaistniałej sytuacji należało dokonać merytorycznej oceny zaskarżonego zarządzenia.

W świetle udokumentowanych w sprawie okoliczności, szczegółowo opisanych w uzasadnieniu zarządzenia, niewątpliwe jest, że skazany – po wcześniejszym wyczerpaniu przysługujących mu uprawnień, a w szczególności po sporządzeniu przez obrońcę z urzędu opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji – został pouczone o konieczności uzupełnienia braków formalnych kasacji przez sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru w terminie 30 dni i wezwany do ich uzupełnienia pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji. W określonym terminie skazany tego braku nie uzupełnił, czego następstwem było wydanie skarżonego zarządzenia.

W zaistniałej sytuacji postąpienie sędziego Sądu Okręgowego w P. było działaniem nie tylko uzasadnionym, ale wręcz przez przepis prawa wymaganym, co zresztą w podstawie prawnej zarządzenia zostało wyraźnie wskazane. Dlatego zarządzenie to musiało zostać ocenione jako spełniające wymagania natury prawnej i faktycznej, natomiast kwestionujące je zażalenie jako niesłuszne i tym samym nieskuteczne.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.

